ВОРСІВКА — село, центр сільської ради. Сільраді підпорядковані села Візня, Зибин, Королівка, Рудня Городищанська. Розташоване на лівому березі р. Візня, за 9 км на південь від районного центру та за 14,5 км від залізничної станції Малин.

Поблизу села археологами виявлено давньоруські кургани. У 1545 році Ворсівка — одне із сіл, приписаних до житомирського замку. У роки Визвольної війни українського народу В. з 1649 року стає прикордонним (з Польщею) сотенним містом Київського полку. Ворсівську сотню очолював сотник І. Гузь. Майже все доросле населення В. героїчно боронило свою землю від польських загарбників. При в'їзді у В. з боку Радомишля у 1999 році встановлено пам'ятний знак на честь 360-річчя реєстру війська запорізького та 105 козакам ворсівської сотні. По завершенню війни більшість жителів В. перейшли на Лівобережжя. У 1686 році тут залишилося лише 10 димів, у 1693 році містечко нараховувало 25 димів. Незабаром В. втратила статус містечка. Ворсівські землі часто переходили від одного землевласника до іншого. З 1644 року В. у власності Кременецького земського судді Івана Ярмолинського. У 1770-х належало чеснику воєводства Волинського Йосипу Прушинському, а пізніше його вдові Маріанні Прушинській. З початку XIX ст. селом володіли одночасно смоленський чесник Михайло Головінський та поміщиця Ганна Галецька, у власності яких перебувало відповідно 104 та 134 ревізьких душ кріпосних (1811). Від них В. перейшла до поміщика Станіслава Билини та його сина Зеліслава. Частина В. належала Вікентію Модзолевському (400 дес). Діяли: винокурний завод; два водяних млини; кузня; церковно-приходська школа. З XIV ст. діяла православна церква, яка не збереглася. Відновлена у 1728 році і названа в ім'я святителя Миколая. У 1850 році капітально відремонтована за кошти поміщика С. Билини та громади села. У 1850 році у В. налічувалося 643 жит., 108 дворів; 1863 — 660 жит.; 1887 — 880 жит.; 1900 — 1003 жит., 166 дворів. Наприкінці XIX ст. у В. діяли церква, магазин, школа. У 1921 році створено Ворсівську сільраду. До 1923 року В. перебувала у складі Малинської волості Радомисльського повіту. В середині 20-х років в селі діяло товариство взаємодопомоги, побудовано сільбуд з театральним залом на 200 осіб, бібліотекою та хатою-читальнею. Діти навчалися в 4-річній школі. У 1929 році у В. створено сільськогосподарську комуну ім. 45-ої дивізії, а у квітні 1930 року — колгосп «Зірка», першим головою якого був С.М. Дмитренко. У роки Великої Вітчизняної війни 239 жителів В. стали воїнами Червоної Армії, партизанами (4 жителі воювали у з'єднанні М.І. Наумова), 116 з них не повернулися з поля бою. Орденами і медалями нагороджено 147 жителів села. У 1943 році під час визволення В. від загарбників загинуло 603 воїни. На честь загиблих односельців та визволителів села у 1949 році на місці братської могили у центрі села встановлено обеліск Слави, реконструйований у 2000 році. На околиці В. біля дороги до Малина у 1975 році в честь 112-ї та 322-ї стрілецьких дивізій та 4-го Кантемирівського танкового корпусу, які визволяли село, насипано курган, на якому встановлено гранітний пам'ятник. У повоєнні роки у В. розміщувалася центральна садиба колгоспу імені Куйбишева, який у 80-і роки був підсобним господарством Малинської паперової фабрики, нині ПОСП «Ворсівське». За сумлінну працю й високі показники в

сільськогосподарському виробництві урядовими нагородами відзначено біля 70 ворсівчан, в тому числі ланкова А.С. Слесар та доярка З.С. Жуківська — орденами Леніна. У В. функціонують клуб, бібліотека, ФП, аптека, два магазини, кафе, загальноосвітня школа I-II ступенів, в якій діє музейна кімната історії села. У В. у 1926 році налічувалося 875 жит., 190 дворів; 1941 — 834 жит., 236 дворів; 1989— 462 жит.; 2001 — 370 жит. ; 2007 – 356 жит., 157 дворів.

Уродженцями В. є: начальник державного департаменту «Укртара» М.Г. Коченко; командир полку 6-го навчального центру ракетних військ і артилерії підполковник Ю.М. Ярусевич.